

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 66.182 van 6 mei 1997
in de zaak A. 72.649/VII-15.051.**

In zake : de n.v. INTYRE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat V. VANDEVELDE,
kantoor houdende te ZELZATE,
Westkade 19

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van OOST-VLAANDEREN.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. INTYRE op 27 december 1996 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 31 oktober 1996 houdende uitspraak over het beroep ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van Lokeren van 20 juni 1996, waarmee aan de verzoekende partij, Veldstraat 21A te Hamme, de milieuvergunning wordt geweigerd voor het exploiteren van een bandenopslagplaats, gelegen op de percelen kadastraal bekend onder Lokeren, afd. 3, sectie D, percnr(s), 2105/a aan de Gentsesteenweg 190 te Lokeren;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 26 februari 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 maart 1997;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. SCHOLLIER die, loco Advocaat V. VANDEVELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van Bestuurssecretaris F. COCRIAMONT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak de volgende zijn :

1.1. De verzoekende partij stelt, hierin niet tegengesproken door de verwerende partij, dat zij sedert 1979 aan de Gentsesteenweg nr. 190 te Lokeren een bedrijf exploiteert dat nieuwe en gebruikte banden aankoopt en weerverkoopt. Tussen aankoop en verkoop worden de banden gestockeerd.

In 1988 vraagt de b.v.b.a. BTS, blijkbaar een voorgangster van de verzoekende partij, een exploitatievergunning aan, doch met een schrijven van 24 november 1988 deelt het gemeentebestuur van Lokeren haar mee dat de activiteit niet onderworpen is aan een vergunning aangezien het slechts om stockering van gebruikte autobanden gaat.

1.2. Op 16 november 1995 vraagt de verzoekende partij aan de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen een milieuvergunning voor de regularisatie van een opslagplaats voor banden in open lucht, bestemd voor wederverkoop en hergebruik op voertuigen. Deze aanvraag wordt eerst teruggestuurd als ontvankelijk maar onvolledig.

Na vervollediging van het dossier door de verzoekende partij deelt de bestendige deputatie op 15 februari 1996 mee dat de milieuvergunningsaanvraag toch onontvankelijk is vermits het een klasse 2 inrichting betreft waarvoor de milieuvergunningsaanvraag bij het college van burgemeester en schepenen van Lokeren moet worden ingediend.

Op 20 februari 1996 dient de verzoekende partij een milieuvergunningsaanvraag in bij het college van burgemeester en schepenen van Lokeren.

1.3. Op 20 juni 1996 weigert het college van burgemeester en schepenen van Lokeren aan de verzoekende partij een milieuvergunning voor het uitbaten van een bandenopslagplaats. In de aanhef van deze beslissing wordt onder meer overwogen wat volgt:

"Overwegende dat de inrichting gelegen is in een agrarisch gebied volgens het gewestplan St. Niklaas-Lokeren;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting, zijnde het stapelen van banden op een deels verhard terrein (noch een agrarische, noch een para-agrarische activiteit) niet verenigbaar is met de ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften van voornoemd gewestplan".

1.4. Op 15 juli 1996 stelt de verzoekende partij bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen beroep in tegen het voornoemde besluit van 20 juni 1996.

1.5. In het kader van de beroepsprocedure worden een aantal adviezen ingewonnen die alle ongunstig zijn.

Vooraf van belang is het advies van AROHM waarin onder meer wordt overwogen wat volgt :

"- Overwegende dat de inrichting overwegend gelegen is in een agrarisch gebied, waarvoor art. 11.4.1 van het K.B. van 28.12.72 van toepassing is (...)

- Overwegende dat de opslag van autobanden geen enkele agrarische of para-agrarische activiteit betreft en derhalve strijdig is met de bestemming van het gewestplan".

Ook in het advies van de provinciale milieudeskundige van 10 september 1996 en in het advies van de provinciale milieuvergunningscommissie van 10 oktober 1996 wordt er op gewezen dat de inrichting volgens het gewestplan "Sint-Niklaas-Lokeren" zich in een agrarisch gebied bevindt en hiermee niet in overeenstemming is.

1.6. Nadat de beslissingstermijn met één maand is verlengd, neemt de bestendige deputatie op 31 oktober 1996 de thans bestreden beslissing waarbij de vergunningsaanvraag van de verzoekende partij wordt geweigerd.

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij als eerste middel de schending aanvoert van "de artt. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van rechtshandelingen en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motivering, en de zorgvuldigheidsplicht en rechtsonduidelijkheid"; dat zij in essentie doet gelden

dat er onduidelijkheid heerst zowel bij het college van burgemeester en schepenen als bij de bestendige deputatie wat betreft de noodzakelijke vergunningen en de klasse; dat met name de argumentatie van de bestendige deputatie wordt opgebouwd onder rubriek 2.2.1.c. zijnde een eerste klasse-inrichting, doch de weigering rubriek 36.4 (tweede klasse inrichting) vermeldt en dat de bestendige deputatie "zich nu eens verwijst naar het college van burgemeester en schepenen klasse 2, dan weer van oordeel is dat men te maken heeft met klasse 1 en deze beide vergunningen door elkaar gebruikt in eenzelfde beslissing bestaat er rechtsonduidelijkheid, rechtsonzekerheid en gebreke aan zorgvuldigheid die de belangen van verzoekster schaden"; dat zij daaraan toevoegt :

"Bovendien wordt door de houding van de bestendige deputatie aan verzoekster de mogelijkheid ontnomen om in het kader van een aanvraag klasse 1 (bij de bestendige deputatie) tegen een eventuele negatieve beslissing in beroep te gaan bij de minister, waardoor aan verzoekster een aanleg wordt ontnomen";

dat zij nog onderstreept dat alle ongunstige adviezen waarop de bestendige deputatie haar beslissing motiveert gebaseerd zijn op stedenbouwkundige overwegingen wat vanuit milieutechnisch oogpunt niet relevant is, nu er voor het stapelen van banden geen bouwvergunning nodig is, en er al evenmin een koppeling te maken is tussen de bouwvergunning en de exploitatievergunning;

2.1.2. Overwegende dat het bestreden weigeringsbesluit onder meer is gebaseerd op de overweging dat "de inrichting volgens het gewestplan 'Sint-Niklaas-Lokeren', gelegen is in een agrarisch gebied en hiermee niet verenigbaar is"; dat de verzoekende partij niet betwist dat de inrichting volgens het vigerend gewestplan gelegen is in een agrarisch gebied; dat zij ook niet betwist dat de inrichting onverenigbaar is met de bestemming agrarisch gebied; dat die onverenigbaar-

heid overigens duidelijk blijkt uit artikel 11.4.1. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, waarvan de tekst als volgt luidt :

"Art.11. 4.1. De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheden voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven. Gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt, mogen slechts opgericht worden op ten minste 300 m van een woongebied of op ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft. De afstand van 300 m en 100 m geldt evenwel niet in geval van uitbreiding van bestaande bedrijven. De overschakeling naar bosgebied is toegestaan overeenkomstig de bepalingen van artikel 35 van het Veldwetboek, betreffende de afbakening van de landbouw- en bosgebieden";

Overwegende dat de overheid die moet beschikken op een milieuvergunningsaanvraag krachtens artikel 2, §1, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw ertoe gehouden is om de voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht te nemen, wat onder meer inhoudt dat zij de vergunning dient te weigeren indien de inrichting of een gedeelte ervan niet past in de bindende voorschriften van het plan; dat gelet op de planologische onverenigbaarheid de verwerende partij verplicht was de exploitatievergunning te weigeren en desaangaande niet over enige discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikte; dat dienvolgens de kritiek van de verzoekende partij op de overige motieven van de bestreden beslissing, inzonderheid met betrekking tot de klasse waartoe de inrichting behoort, niet dienend is; dat het middel niet ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij als tweede middel de schending aanvoert van "hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen : art. 45 van de wet van 29 maart 1962, art. 3 van de wet van 29 juli 1991 en art. 17 van het milieuvergunningsdecreet van 28.06.1985, met betrekking tot de vereisten van motivering"; dat volgens de verzoekende partij het besluit noch de feitelijke, noch de juridische overwegingen die eraan ten grondslag liggen, vermeldt, zodat het bestreden besluit "niet, niet afdoend, te algemeen en niet duidelijk en omstandig (is) gemotiveerd";

2.2.2. Overwegende dat bij de bespreking van het eerste middel is gebleken dat het weigeringsbesluit een rechtsgeldig motief vindt in de stedenbouwkundige onverenigbaarheid van de inrichting; dat voorts de verzoekende partij nalaat enige precisering te geven waarin de schending van artikel 45 van de stedenbouwwet zou zijn gelegen; dat het tweede middel niet ernstig is;

2.3. Overwegende dat derhalve aan de eerste voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes mei 1900 zevenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr. M.-R. BRACKE, kamervoorzitter,

de HH. D. VERBIEST,
R. STEVENS,
Mevr. A. TRUYENS,

staatsraad,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

M.-R. BRACKE.